

РЕШЕНИЕ

№ 145

гр. Пловдив, 21.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на шести юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Христо Ив. Крачолов
Членове: Иван Хр. Ранчев
Веселин Г. Ганев

при участието на секретаря Нина Б. Стоянова
в присъствието на прокурора Димитър Анг. Ангелов
като разглежда докладваното от Иван Хр. Ранчев Наказателно дело за възобновяване № 20235000600259 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Глава тридесет и трета от НПК.

Образувано на основание чл.424, ал.1, вр. чл.422, ал.1, т.5 НПК по искане на адв. И. Б. – защитник на осъдената С. М. Г. за възобновяване на наказателното производство по НОХД № 293/2022 г. по описа на Районен съд – Кърджали, като се отмени постановената по него присъда и да се върне делото за ново разглеждане от първата инстанция.

С Присъда № 49/15.06.2022г., по НОХД № 293/2022 г. на Районен съд – Кърджали подсъдимата С. М. Г. е призната за виновна в това, че на 27.12.2019г. в гр.*, обл. *, като длъжностно лице – управител на „*“ ЕООД е съставила в кръга на службата си официален документ – Трудова книжка № *, серия Л, №* на името на З. Д. Й., в който удостоверила неверни обстоятелства – че същата е прослужила времето от 05.08.2019г. до 27.12.2019г. в „*“ ЕООД на длъжност работник спомагателни шивачки дейности, с цел да бъде използван този документ като доказателство за тия обстоятелства, поради което и на основание чл.311, ал.1, вр. чл.54 от НК ѝ е наложено наказание

лишаване от свобода за срок от 3 месеца, чието изпълнение е отложено за срок от 3 години.

С Решение № 16/16.02.2023г. по ВНОХД № 268/2022г. на Окръжен съд – Кърджали присъдата е потвърдена, като същото е окончателно.

В жалбата се твърди, че в хода на разглеждане на делото от първоинстанционния съд е допуснато нарушение на материалния закон, съществено нарушение на процесуалните правила и е наложено явно несправедливо наказание – основания за възобновяване на наказателното производство по чл.422, ал.1, т.5, вр. 348, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от НПК.

На първо място е допуснато съществено процесуално нарушение, защото Г. е призната за виновна за деяние, което не е извършила. В щемпела на трудовата книжка на Й. е нанесена дата, различна от периода, за който се твърди в обвинението, че тя е удостоверила с подписа си съвсем различни дати, респ. се различава удостоверения период от посочения в присъдата.

На второ място е нарушен материалния закон. Не са съобразени изискванията на чл.6, ал.1 от Наредбата за трудовата книжка и трудовия стаж от 1993г. и чл. 349, ал.1, т.8 от КТ, според които в трудовата книжка не се съдържа реквизит при прекратяване на ТПО да се записва прослужено време, а се удостоверява трудов стаж. В този смисъл повдигнатото обвинение, за което Г. е призната за виновна, свързано с прослужено време, се явява несъставомерно.

На трето място се посочва, че деянието е неправилно квалифицирано по основния състав, вместо по привилегирования по чл.311, ал.2 от НК, защото в резултат на деянието не са настъпили вредни последици, не са съобразени положителните характеристични данни за подсъдимата, че не е осъждана и др. В този смисъл е наложено и едно явно несправедливо и излишно наказание.

Затова се иска на основание чл. 419, ал.1, вр. чл.420, ал.1, пр. посл., вр. чл.422, ал.1, т.5, вр. чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК да се възобнови производство по НОХД № 293/2022г. на РС – Кърджали с отмяната на постановената по него присъда и да се върне делото за ново разглеждане от друг състав в стадия на разпоредителното съдебно заседание.

В съдебно заседание осъдената С. Г. се явява лично и с адв. Б., като

поддържат искането си. Поставят акцент върху наличието на условията за преквалифициране на деянието като маловажен случай по чл.311, ал.2 от НК с прилагане на закон за по-леко наказуемото престъпление или с оглед на допуснатото съществено процесуално нарушение да се отмени присъдата и да се върне далото на първата инстанция за една по-прецизна оценка.

Представителят на АП - Пловдив намира същото за неоснователно в предложените алтернативни възможности за възобновяване на наказателното производство.

Пловдивският апелативен съд, след като взе предвид изложените в искането доводи, съобрази становищата на страните в съдебно заседание и се запозна с материалите по делото, при извършената проверка за правилността на постановената присъда, намира за установено следното:

Искането на осъдената е частично основателно.

Оплакванията в искането за възобновяване могат да бъдат условно разделени на лансирани твърдения за нарушения на процесуалните правила, лишили искателите от пълноценно реализиране на правото им на защита, за неправилно приложение на материалния наказателен закон и за наложено явно несправедливо наказание.

Твърди се, че в хода на производството са били допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл. 422, ал.1, т.5 от НПК, свързани с липсата на убедителни мотиви в постановените съдебни актове относно обективната и субективна страна на вмененото престъпление.

Подобни процесуални нарушения, обаче не се установяват, видно от съдържанието на мотивите на произнесената осъдителна присъда. В тях е направена пълна фактологична и доказателствена обосновка на инкриминирания казус, като съдът е положил нужните усилия за установяване на обективната истина и обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото по смисъла на чл. 13 и 14 НПК. Изложил е и убедителните си съображения, за да приеме деянието на подсъдимата за доказано от обективна и субективна страна.

Не отговаря на процесуалната действителност и твърдението, че решението на въззивния съд не е съобразено с изискванията на чл. 339 от НПК, тъй като в него също подробно са обсъдени доказателствата във връзка

с инкриминираното деяние. Изложените доводи от защитата на осъдената Г. в искането за възобновяване, на практика са идентични с тези във въззивната жалба. Окръжният съд е отхвърлил тези съображения, споделяйки изцяло фактическите констатации на първоинстанционната присъда, като е приел за доказано извършването на деянието от подсъдимата по основния състав на чл.311, ал.1 от НК. Не са приети за основателни и възраженията за преквалифициране на деянието като маловажен случай по чл. 311, ал.2 от НК.

Обект на защита при документните престъпления се явява установения ред и начин на съставяне на документите, както и че те накърняват правната сигурност на документирането^[1]. Аргументирано е съобразено, че макар и с деянието да се защитава документооборота, а не правото на собственост, това не означава, че при преценката на обществената опасност на извършеното от подсъдимата, не следва да се отчита влиянието, което инкриминираното деяние оказва върху други сфери на обществения живот. Затова и значимостта на вредните последици при документните престъпления, вкл. по чл. 311, ал.1 от НК, се определя от обстоятелствата за характера на удостоверените неверни факти и преследваната цел по този повод^[2].

По делото е установено, че осъдената С. Г. е притежавала качеството длъжностно лице по смисъла на чл.93 ал.1 б.”б” от НК, като едноличен собственик на капитала на „*“ ЕООД. И в това си качество, на основание чл.6, ал.1 от Наредба за трудовата книжка и трудовия стаж, като работодател е била компетентна да издава официални удостоверителни документи, които са от естество да служат за доказателство относно отразените в тях факти, съгласно чл.12 от същата наредба. Не може да се оспори и фактът, че в инкриминирания документ - трудова книжка № * Серия * №*, издадена на името на З. Д. Й., С. Г. е удостоверила неверни обстоятелства, а именно, че е прослужено времето от 05.08.2019г. до 27.12.2019г. в „*“ ЕООД-*, с цел същият да бъде използван като доказателство за тези обстоятелства. И поради удостоверителния характер на трудовата книжка, записите в нея могат да бъдат предмет на лъжливо документиране по чл.311 от НК. Правилно е преценено за доказано и това, че удостовереното обстоятелство в трудовата книжка е невярно, т.е. от обективна страна са налице всички необходими признаци на същото престъпление.

Не отговаря на действителността твърдението на защитата, че

нанесената дата в трудовата книжка 08.08.2019г. се разминава с началната такава в записания период на трудовия стаж 05.08.2019г.- 27.12.2019г. и не отговаря на посочения в диспозитива на постановената присъда. Не може да се приеме и твърдението, че в трудовата книжка не се съдържа реквизит прослужено време, а само за трудов стаж, видно от текстовото съдържание на положените в нея правоъгълни печати за прослужено време като период и за идентичност на осигурителния стаж спрямо зачетения трудов стаж на З. Й.. В същото време са налице достатъчно убедителни доказателства, установяващи виновно поведение от страна на подсъдимата С. Г.. Престъплението е умишлено, тъй като с него се преследва определена цел, т.е. осъществяването му е възможно при наличието на пряк умисъл у дееца. Необходимо е в съзнанието на последната да са налице представи, че при съставянето на документа, тя внася неверни обстоятелства и наред с това да цели използването му като доказателство за тия обстоятелства. Умисълът е обективиран в цялостната дейност на осъдената Г.. Действията ѝ по удостоверяването са били предшествани от други такива, които да оправдаят това невярно документиране - съставила е трудов договор с лицето З. Й., без тя да е била в България, както и платежни документи по повод на трудовото ѝ правоотношение без да е положила труд, а накрая е прекратила трудовото ѝ правоотношение по взаимно съгласие, въпреки, че не я е виждала и не е работила в управляваното от нея предприятие. С. Г. е положила подписа си срещу счетоводител и управител на щемпела в инкриминираната трудова книжка със съзнанието, че изготвя официален документ, в който удостоверява неверни обстоятелства и същият ще бъде използван като доказателство за тези обстоятелства. Затова и напълно основателно е прието, че деянието е извършено при пряк умисъл, тъй като подсъдимата Г. е съзнавала обществено опасния му характер, предвиждала е обществено опасните му последици и е искала тяхното настъпване.

В резултат на внимателния прочит на доказателствата по делото, горепосочените фактически обстоятелства не показват нещо различно от възприетото от двете редовни съдебни инстанции, като правни изводи. Извършеното от осъдената Г. деяние съдържа в себе си типичната обществена опасност за престъпленията от този вид, насочени непременно към постигането на преследваната цел - да се използва този документ като доказателство за удостоверените неверни обстоятелства.

В тази връзка районният съд коректно е съобразил, че за приложението на привилегирования състав на чл. 311, ал. 2 от НК, следва да се вземе предвид пояснителната норма на чл. 93, т. 9 от НК, като се преценяват обстоятелствата, при които е съставен документът, целта на съставянето, характера на обществените отношения, които са били застрашени от невярното документиране, дали документът е бил употребен, значимостта на засегнатите права и отношения от престъплението, данните за личността на дееца, отношение към извършеното деяние и други обстоятелства. Първата част на тази разпоредба изисква, липсата или незначителност на причинените вредни последици от извършеното престъпление. Във втората ѝ част алтернативно се изисква, с оглед на други смекчаващи обстоятелства, деянието да представлява по-ниска степен на обществена опасност /но не явно незначителна, както е в чл. 9, ал. 2 от НК/ в сравнение с обикновените престъпления от този вид.

Безспорно с извършеното деяние са били засегнати сериозно правилата, регулиращи трудовите и осигурителни права на работника З. Й., защото целта на съставения документ е била свързана с получаването на пенсия от държавния бюджет на НОИ, засегната е стабилността в осигурителните отношения и трудовите права на работниците, както и това, че документът е бил използван, без да доведе до целения резултат, поради извършената проверка от служителя на НОИ и констатацията, че по това време лицето З. Й. не се е намирала на територията на Р. България.

Доводите на защитата за маловажност на случая се базират най-вече на положителните данни за личността на осъдената, свързани с необременено съдебно минало, добра характеристика и че същата е изпълнила дадените ѝ предписания от органите на ТП на НОИ – * за заличаване на данните, които са били създадени въз основа на неверния документ, т. е. се касае за изолиран в практиката ѝ случай^[3]. Но въпреки тези смекчаващи обстоятелства не би могло да се приеме, че конкретното деяние представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените престъпления от този вид. И това е така, защото преди да се изготви инкриминирания удостоверителен документ, осъдената е подготвила поредица от други такива, които да оправдаят точно това документиране. Отделен е въпросът, че заинтересованата Й. е могла по легален ред да

потърси зачитане на осигурителен стаж за пенсиониране със заплащане на осигурителни вноски, ако той не е бил зачетен на друго основание по чл.9а, ал.3 от КСО.

В резултат на гореизложеното, не са налице достатъчно обстоятелства, позволяващи на настоящата инстанция да приеме, че деянието на осъдената С. Г. е маловажен случай, защото разкрива значително по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид. В този смисъл първоинстанционният и въззивният съд са приложили правилно материалния закон, като са отказали преквалифицирането на деянието на осъдената Г. по чл. 311, ал. 2, вр. ал.1 от НК.

В конкретния случай обаче на осъдената Г. е било определено едно явно несправедливо наказание, предвид на събраните за нея многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства – чисто съдебно минало, положителни характеристични данни, направените самопризнания и оказаното съдействие на разследващите органи, съобразяване с предписанията на органите на ТД на НОИ – * и липсата на други вредни последици. Няма констатирани отегчаващи обстоятелства.

С оглед на гореизложеното, настоящият състав счита, че неправилно предходните редовни съдебни инстанции са решили да наложат на осъдената С. Г. наказание при условията на чл.54 от НК при превес на смекчаващите отговорността й обстоятелства. Съобразените смекчаващи отговорността на осъдената Г. обстоятелства са не само многобройни, но и дават основание за заключението, че и най-лекото предвидено в закона наказание лишаване от свобода би се явило несъразмерно тежко. Затова следва да се възобнови наказателното производство, като на основание чл.55, ал.1, т.2, б.“б“ от НК, да се замени предвиденото в чл.311, ал.1 от НК наказание лишаване от свобода без предвиден минимум с наказание „Пробация“, включващо пробационните мерки по чл. 42а, ал.2, т.1 и т.2 от НК – „Задължителна регистрация по настоящ адрес“, с периодичност на явяване и подписване на осъдената пред пробационния служител или определено от него длъжностно лице два пъти седмично и „Задължителна регистрация по настоящ адрес“, двете за срок от по 6 месеца.

Водим от гореизложените съображения Пловдивският апелативен съд,

на основание чл. 425, ал.1, т.4 от НПК,

[1] ППВС № 3/1982 г.

[2] Вж. Р №17/18.02.2020 г. по н.д. № 1156/2019 г. на 3 н.о. на ВКС в частта му на с. 2 - 3, позовано на Р № 154/1985 г. на 1 н.о. на ВС.

[3] Вж. в тази насока Р № 166/10.06.2013 г. по н.д. № 570/2013 г. на 2 н.о. на ВКС.

РЕШИ:

ВЪЗОБНОВЯВА ВНОХД № 268/2022 г. по описа на Окръжен съд - Кърджали.

ИЗМЕНЯ Решение № 16/16.02.2023г. по ВНОХД № 268/2022г. на Окръжен съд – Кърджали в частта, с която е потвърдена Присъда № 49 от 15.06.2022 г. по нохд № 293/2022 г. на РС - Кърджали относно наказанието на осъдената С. М. Г., като на основание чл.55, ал.1, т.2, б.“б“ от НК й налага наказание „ПРОБАЦИЯ“ с пробационни мерки по чл. 42а, ал.2, т.1 и т.2 от НК, както следва - „Задължителна регистрация по настоящ адрес“, с периодичност на явяване и подписване два пъти седмично и „Задължителни срещи с пробационен служител“, двете за срок от по 6 месеца.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____